

Wangedrag Publicaties van Corinne Hofman kunnen worden teruggetrokken, Carel Stolker ruziet met Annetje Ottow en een Leidse archeoloog waarschuwt voor structurele misstanden **2 & 13**

Vice-rector 'Als bestuur werkdruk niet aankan, moet het aftreden'

12

10

Slow fashion Passen bij Zara, kopen op Vinted

4 Nu kan het nog

De langstudeerboete keert terug. De laatste lichting legt uit waarom langstuderen juist wél waardevol is. 'Ik ga nooit spijt krijgen dat ik iets niet heb gedaan'

EUROPA?

Europese verkiezingen Wordt het Europa-PA of Europa-BAH? Voor alle hartstochtelijke Eurofans, Nexiteers, onwetenden en twijfelaars met electorale keuzestress maakten we een flowchart om het stemmen bij de 'belangrijkste verkiezingen in jaren' te vereenvoudigen

MARETJES

De prijs voor een Maretje bedraagt €9,- per 30 woorden, opgegeven via redactie@mare.leidenuniv.nl uiterlijk t/m maandag 16.00 uur. Maretjes aangeboden voor commerciële doeleinden worden niet geplaatst, evenmin als Maretjes waarin zaken worden aangeboden die de waarde van €4.500 te boven gaan

Doe meer met je kennis! Vrijwilligers gezocht voor één uur per week **bijles en huiswerkbegeleiding** op verschillende locaties of bij de leerling thuis. **Leiden-Noord, basisonderwijs**, 10 leerlingen. Taal en rekenen. **Leiden-Zuid**, *4 leerlingen basisonderwijs, groep 4, 5 en 6. Woordenschat, lezen. *Ook hulp gevraagd bij organisatie van de bijles, één of twee middagen per week. Onderwijswinkel Arubapad 2 (Het Gebouw), ma, wo en do 15-17u. Tel. 071-5214256. E-mail: hdekoomen@owwleiden.nl.

Cursussen Beeldhouwen en Boetseren in Leiden. Zie het actuele aanbod op www.jeroenspijker.nl/ Sculpture and modeling courses in Leiden. **Studenten krijgen 50 euro korting**. See www.jeroenspijker.nl for the current offer.

Maretjes-extra zijn bedoeld voor semi-commerciële instanties. De prijs voor een Maretje-extra is €23,- incl. BTW voor elke vijftiendertig woorden. U kunt deze advertenties uiterlijk op de vrijdag vóór het verschijnen van Mare opgeven bij Bureau van Vliet B.V., Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem, | +31 (0)23-574745, info@bureauvanvliet.com

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Mastodon @weekbladmare@mastodon.online
Bluesky @mareonline.nl
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 5.000

Hoofredactie:

Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Marcielle van der Kraan
m.w.s.van.der.kraan@mare.leidenuniv.nl
Sebastiaan van Loosbroek
s.p.van.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid
m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Else van der Steeg
e.h.van.der.steeg@mare.leidenuniv.nl
Sjors Schaap (stagiair)
Lisa Boshuizen (stagiair)

Medewerkers:

Romy van den Akker | Emiel Beinema | Lente van den Berg | Remco Breuker | Josette Daemen | Lorenzo Gerritsen | Omar Ghaly | Olaf Leeuwis | Maia de Quay

Art direction en vormgeving:

Marcel van den Berg, joostmarcellis.nl

Fotografie:

Taco van der Eb | Marc de Haan

Illustraties:

Bas van der Schot | Silas.nl

Drukwerk:

Rodi Rotatiedruk,
Broek op Langedijk

Advertenties: Bureau van Vliet B.V.
Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023-571 47 45 |
E-mail sales@bureauvanvliet.com
bureauvanvliet.com/advertentie/Weekblad

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmman | Nour Eldin Emara | Rosanne Hertzberger | Zoë van Litsenburg | Frank Rensen | Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

CULTUUR

‘Het is geen zelfhulpboek, dat is echt vreselijk’

Het mag best ongezellig zijn

Laat angst niet de baas zijn, schrijft programmamaker Tim Hofman in zijn nieuwe boek. ‘Maar ik wil geen preekje houden over hoe je dat moet doen.’

DOOR ELSE VAN DER STEEG
FOTO BETE VAN MEEUWEN

In zijn werk bij programma's als *Boos* en *Je zal het maar hebben*, en ook in zijn eigen leven, komt Tim Hofman (35) veel verschillende vormen van angst tegen: faalangst, FOMO, angst om iemand (of jezelf) te corrigeren, angst voor de dood en angst voor vooruitgang. In zijn nieuwe boek *Goede Moed: Pleidooi voor een minder bang bestaan*, gaat Hofman in op de angsten die ons kunnen tegenwerken in het dagelijks leven en ook in de confrontatie met sociale vraagstukken of problematiek. 'Ik maak al een tijdje programma's en ben ook al een tijdje mens', vertelt Hofman. 'Ik keek naar onze maatschappij en zag: we lopen in die programma's en ook als mens steeds tegen dezelfde patronen aan. Angst is de basis van alle problemen of zit oplossingen in de weg.' Alle angsten worden gelinkt aan maatschappelijke situaties: brede vraagstukken of persoonlijke situaties uit Hofmans leven en carrière. De hoofdthema's hierin zijn het patriërchaat, conservatisme en kapitalisme, en hij spaart hierin zichzelf niet.

Hofman: 'Het punt van het boek is: hoe verhoud je je tot anderen?' Zo bespreekt hij in het hoofdstuk 'Tim Hofman is een seksist - voorbij de angst voor zelfreflectie' een twitter-discussie die hij een paar jaar geleden had met *Trouw*-columnist Seada Nourhussen. In een uitzending van *Je zal het maar hebben*, noemt Hofman een groep meiden 'mokkels'. Als Nourhussen hier in haar column kritiek op uit, vraagt Hofman om uitleg via Twitter. Een paar berichten gaan heen en weer tussen de twee. Aan de hand van het voorval bespreekt Hofman waarom hij uiteindelijk ontdekte dat hij inderdaad fout zat, maar dat toen niet doorhad.

Hofman: 'Ik zou daar nu honderdtachtig graden tegenovergesteld mee omgaan. Maak een kosten-batenplaatje: geen seksistisch gedrag is niet moeilijk, maar het levert veel op voor mensen om je heen.' Hij concludeert in het boek: Nourhussen 'zat dus na haar column bij *Trouw*, waar ze - zo las ik later - wegging door alle racistische drek en bedreigingen die zo over zich heen kreeg naar aanleiding van haar schrijven, óók nog eens opgescheept met een verongelijkt tv-presentatorje dat online uitleg kwam eisen over zijn eigen privileges, omdat-ie zelf niet genoeg boeken had gelezen met zijn geblinddoekte gezicht.'

Nu zegt hij erover: 'Het is een maatschappelijke beschouwing over persoonlijke angsten: dat faalangst iets moet zijn, of de angst voor controleverlies: we moeten maar meedoen. Maar het gaat ook over hoe angst in de politiek wordt misbruikt, bijvoorbeeld als een politicus oproept om met angstige ogen naar de bureaus te kijken.' Daar gaat het over in het hoofdstuk 'Tijd voor het einde van onze gezelligheidscultus - Voorbij de angst om een ander te corrigeren'. Wees niet bang om de discussie aan te gaan, spoort hij de lezer aan, ook al leidt dat soms tot een boze oom bij het familiediner. 'Kies voor de ongezelligheid', schrijft hij in het boek. 'Want er is niks mis met opkomen voor gelijke rechten voor een ander.'

Hij benadrukt aan de telefoon: 'Opkomen voor een minderheidsgroep is geen polarisatie. Dat is een farce. We hoeven het niet altijd gezellig te houden. Het is belangrijk om onderscheid te maken tussen die twee dingen.'

Over de vraag of hij nieuwe inzichten heeft opgedaan tijdens het schrijven van het boek, moet hij even nadenken. 'Ik heb gezorgd dat ik niets zeg waar ik niets over weet. Ik schiet bijvoorbeeld met scherp op het kapitalisme, maar heb daar ook niet de oplossing voor, dat kan ik gewoon niet. Het is geen *moral high horse*-preek: ik weet het zelf niet. Het zuivere antwoord is dat ik dezelfde vragen nog heb als de lezer, maar dat het goed is dat we daar als collectief over nadenken.' En dan daarbij niet de moed verliezen, ook al kunnen de onderwerpen - klimaatproblematiek, patriërchaat, kapitalisme, polarisatie, racisme, conservatisme, enz. - overweldigend zijn.

'De hoofdgedachte van het boek is dat je die angst niet de baas hoeft te laten zijn. Het gaat niet over een angst-vrij mens zijn, dat is het niet. Het gaat over nieuwsgierigheid en pragmatisch zijn, omdat het kan.' Maar, vervolgt hij: 'Ik wil geen preekje houden over hoe je dat moet doen. Dan krijg je een zelfhulpboek, dat is echt vreselijk. Ik laat het een beetje open. Het is een denkoefening, geen opdracht.'

Tim Hofman, *Goede moed - Pleidooi voor een minder bang bestaan*. Meulenhoff, 224 pag. €21,99. Zaterdag 8 juni signeert Hofman tussen 10.30 en 12.00 zijn boek in boekhandel Kooyker, Breestraat 89

‘Tsunami aan nieuwkomers. Lastpakken. Tuig. Als het maar ontmenselijkt’

'Het is een oude truc, een waar uiterst rechte politieke stroming, waaronder het fascisme, bijvoorbeeld erg goed in zijn: zondebokpolitiek. Het idee: maak burgers bang voor elkaar, en je zult zelf macht vergaren en behouden. De gevolgen kunnen we aanwijzen in onze geschiedenis, en helaas zien we deze op angs gestoelde politiek nog steeds over de hele wereld terug. 'In Nederland zijn we ook goed in deze verdeel-en-heersmethode. Dat begint bij het ontmenselijken van de aangewezen zondebok. Geleukszoekers. De "tsunami aan nieuwkomers". Lastpakken. Tuig. Geef ze een verzamelnaam, als het maar ontmenselijkt. Om aan te geven hoe dat ontmenselijken zijn werk doet: in 2018 brachten we met *Boos* een documentaire over het zogeheten Kinderpardon uit: *Terug Naar Je Eige Land*. Een paar honderd kinderen, in Nederland geboren of hier langer dan vijf jaar woonachtig, zouden door onze overheid ons land uit

getrapt worden, ondanks het publiekelijk bekende gegeven dat dit volgens experts erg slecht is voor de mentale gesteldheid van die kinderen. Daarnaast zouden deze kinderen, met de rest van hun gezin, ook geregeld naar (door onze overheid) onveilig verklaarde landen zoals Irak en Afghanistan worden gestuurd. 'Na maanden handtekeningen ophalen, lobbyen en campagne voeren om die kinderen hier te houden, werd ik in 2019 gebeld door een (wat socialer) politicus uit een regeringspartij van Rutte III. Hij was opgewekt: de campagne had gewerkt. Het Kinderpardon kwam er, de kinderen waren gered! 'Ik quote: "Het was goed dat jullie die film gemaakt hadden, toen wisten we weer over wie we het hadden hier in Den Haag." Tja. Ze waren in de hofstad aanvankelijk dus even vergeten dat ze het daar al die tijd over mensen hadden gehad.' (Fragment uit *Goede Moed*)

‘De Middeleeuwen zijn het niet, ik ben een echte Romein’

DOOR EMIEL BEINEMA
FOTO MARC DE HAAN

Hoe vaak denk jij aan het Romeinse Rijk?

‘De hele tijd, want ik werk er! Maar ook in mijn studie gaat het soms over de Romeinen. Ik heb nog wel een leven buiten het Archeon en mijn studie, maar als je passie bij geschiedenis ligt, dan ben je daar gewoon vaak mee bezig.’

Wat houdt je werk in?

‘Het Archeon is een museumpark, dus we doen aan educatie. Je kunt naar het Rijksmuseum van Oudheden gaan en naar oude dingen kijken, maar hier kun je in een Romeins huis staan. Dat brengt leven in de geschiedenis van zo lang geleden.’

‘Ik ben hier om invulling te geven aan

die gebouwen en daarover te vertellen aan bezoekers. We doen ook shows, met gladiatoren bijvoorbeeld, of een tempelceremonie. Veel mensen vragen zich af: “Drieduizend goden vereren, hoe werkt dat?” Dus dat laten we zien.

‘We hebben veel activiteiten voor de bezoekers. Kinderen hebben niet altijd de beste spanningsboog, dus af en toe wat maken tussendoor, zoals een *fibula*, een mantelspeld, is ook heel leuk. Dan hebben ze ook een herinnering die ze mee naar huis kunnen nemen.’

Doe je dat altijd als Romein?

‘Ja. We hebben hier drie verschillende tijden, maar ik ben echt een Romein. Ik heb de Middeleeuwen een tijdje uitge-

probeerd. Dat was ook superleuk, maar het was niet waar mijn hart lag. Gelukkig werd ik bij de Romeinen met open armen ontvangen. Je hebt hier mensen met supermooie eigengemaakte kleding waardoor je denkt: die komt net uit een fresco wandelen, zo historisch accuraat.’

Is die kat ook historisch accuraat?

‘Ja! Wij, Romeinen, hebben de kat naar Nederland gebracht. Pluis ligt hier graag, dus deze vraag wordt vaak gesteld. Dat is een perfect haakje om te vertellen over het Romeinse burgerleven. Kinderen vinden alle verklede mensen hier vaak spannend, maar een kat is herkenbaar. Dus als ze die voorzichtig mogen aaien, worden ze wat minder angstig en is het ijs gebroken.’

Hoe is het contact met de bezoekers?

‘Zij maken het. Ik kan wel tegen een muur gaan praten, maar met bezoekers is veel leuker. Ze willen zo graag naar je luisteren, dat het je energie geeft om meer te vertellen, waardoor zij nóg meer willen weten.’

‘Een museum is altijd een museum: de spullen staan daar en het verhaal staat op een bordje. Maar een park als dit: als hier bezoekers zijn, als de werknemers er zijn, als de dieren er zijn, dan leeft het.’

Neem je dingen van je werk over in de rest van je leven?

‘Er is wel iets. De Romeinen hadden een groot verschil tussen hun rechterhand en hun linkerhand. Links is *sinister*, slecht, dus die gebruik je alleen om je af te vegen op het toilet. Rechts gebruikten ze voor eten, schrijven, groeten en andere dingen.’

‘Met voeten gaat het net zo. Niet dat je daarmee eet, maar je stapt wel altijd met je rechervoet over de drempel heen. Óver de drempel, want onder de drempel liggen de geesten die het huis beschermen. Als je daar op gaat staan, is dat super *disrespectful*. Omdat ik het hier de hele dag doe, deed ik het thuis op een gegeven moment ook. Nu stap ik met mijn rechervoet over elke drempel heen.’

COLUMN | MAIA DE QUAY

Eindelijk weet ik wat ik wil worden als ik groot ben: Dick Schoof!

Nu mijn studententijd ten einde loopt, borrelen voortdurend nostalgische herinneringen op aan mijn tijd in Leiden. Maar terwijl de naderende afronding van mijn scriptie mij vaak terug in de tijd transporteert, ben ik ook geneigd om vóóruit te kijken aangezien de eerder genoemde afronding van mijn scriptie er bij anderen toe leidt om te vragen *wat ik dan toch hierna ga doen*.

Nu kan ik vertellen dat deze vraag voor de gemiddelde student meedogenloos en verwarrend is. Meedogenloos, omdat het je maar weer eens confronteert met het feit dat het tijd wordt dat je je leven onder controle krijgt (lees: een baan zoeken, een huis kopen, een lelijke raspuppy adopteren, een auto leasen, een baby maken en je in de tussentijd heel hard inspinnen om je

hoofd niet gewoon in een oven te duwen). Verwarrend, omdat echt niemand (*nie-mand*) hier een antwoord op heeft. De ene droom is namelijk te groot (oftewel *delusional*) en durf je niet uit te spreken in de angst dat je 1. het ‘jinx’t’ of 2. een of andere stomme, rationele reactie oproept waardoor de hoop je in de schoenen zakt; de andere ideeën zijn te klein en die durf je dus ook niet hardop te zeggen omdat je niet wil overkomen als een burgerlijke lul (zie: hoofd in oven). Daarnaast heb je dan óók nog de mogelijkheid dat je het antwoord op die godvergeten vraag gewoon überhaupt niet hebt.

Maar wat dan wel? Nou, lieve medestudenten, ik heb hét antwoord bedacht. Weet je wat ik namelijk wil worden als ik later groot ben? Dick Schoof. Eerst dacht ik namelijk altijd dat ik Sigrid Kaag wilde worden. Ik baseerde dit plan op de volgende stappen:

1. Mezelf ontplooiën tot hyperintelligent meertalig icoon;
2. Een internationale topcarrière bij elkaar werken; en dan
3. Gebeld worden met de vraag of ik fractievoorzitter wil worden van een partij die hopelijk de premier mag leveren.

Dit waterdichte plan bleek alleen zo waterdicht nog niet. Dat had niks te maken met Sigrid Kaag of met het feit dat ze geen premier werd, maar *alles* met alle ellende en terror die

zij over zich heen heeft gekregen. *Nein danke*, ik wil geen doelwit worden van lelijke campagnes, ik wil geen seconde redelijk moeten doen tegen mensen die mij met letterlijke fakkels bestoken en ik wil niet één keer voor ‘heks’ uitgemaakt worden door een man die eigenhandig de rechtsstaat vermorzelt. Wat ik dus wél wil, is Dick Schoof worden. Ik wil gewoon nobel beginnen, mezelf de ladder opwerpen en vervolgens gewoon een heel belangrijke baan hebben met Heel. Veel. Impact. Ik wil dat een select groepje mensen in Nederland weet wie ik ben en mij heel goed en belangrijk en slim vindt, en dan wil ik – gewoon uit het niets – ineens *gefasttracked* worden om minister-president te worden.

Dit allemaal zonder dat heel Nederland daar bezwaar tegen heeft omdat ze me haten, zonder me ooit in één lelijk debat te moeten mengen en vooral zonder een *vrouw in de politiek* te moeten zijn. Dat lijkt me dus echt ge-wel-dig. Dus, als jullie in 2045 niet weten wie je moet bellen om dit land te redden en de eerste vrouwelijke premier van Nederland te maken, trek deze column uit het archief en bel mij! Ik zal dan heel nobel en nederig ‘ja hoor’ zeggen en de spreekwoordelijke apenrots met een skiliftje bestijgen. Tot dan!

Maia de Quay studeert Rechten

Eerst wilde ik Sigrid Kaag worden, maar na alle haat en terror dacht ik: Nein danke